

Mgr. Vladimír Soško

V předkládané práci se autorka zabývá hudebně-teoretickými úvahami T. Adorna, H. H. Eggebrechta, U. Eca a R. Scrutona k tématu problematické hudby. V prvních čtyřech kapitolách nalezneme interpretaci textů těchto autorů se zaměřením na vymezení pojmu „špatné hudby“ a problematiku estetické kvality hudby.

U T. Adorna se autorka soustředila na kritiku masové kultury a na definici tzv. lehké hudby, které Adorno přisuzuje dvě vlastnosti: bezkonfliktnost a bezčasovost. Autorka se omezuje pouze na interpretaci Adornových myšlenek, nenalezneme zde reflexi v kontextu hudebního vývoje a kritické hodnocení Adornových názorů. Dále se autorka soustředila na funkce zábavné hudby a na typologii hudebního chování posluchačů. V závěru této kapitoly nalezneme zjednodušující tezi, že Adorno za „špatnou“ hudbu považuje každou hudbu, která je objektem masového průmyslu.

V kapitole, věnované názorům H. H. Eggebrechta se autorka soustředila na pojem hry a jeho souvis s definicí hudby. Interpretace Eggebrechtových myšlenek je zde schematicky převyprávěna, opět bez nezbytné reflexe a vnímání kontextu. Autorka dále rozebírá problematiku času, významu a účelu hudby, přičemž dochází k závěru, že pro Eggebrechta je „špatnou“ hudbou tzv. lehká /zábavná/ hudba s ohledem na fakt, že posluchač u lehké hudby setrvává. Autorka zde nereflektuje Eggebrechtovu myšlenku o nemožnosti objektivně rozhodnout, která hudba je dobrá nebo špatná, protože se bude vždy jednat o subjektivní dojem, tvořený kromě estetické zkušenosti také kulturním prostředím, ze kterého posluchač pochází.

V kapitole, věnované U. Ecovi se autorka zabývá interpretací pojmů „masová kultura“, „zábavné umění“, „nevkus“, „kýč“. Dle autorky Eco spatřuje řešení problémů „špatné“ hudby pomocí koncepce otevřeného díla a teorie informace. Interpretace Ecoových myšlenek je zde opět zjednodušující, lze zde spatřit autorčinu snahu o zařazení Ecoových myšlenek do předem připraveného schématu.

Reflexe estetických názorů R. Scrutona začíná odkazem na kritiku Adorna a pojem populární kultury. Autorka zde rozebírá Scrutonovy teze o populární hudbě, souvis mezi hudbou a náboženstvím, pojmy hry a aluze v protikladu k sentimentu a klišé. Autorka usuzuje, že Scruton považuje za špatnou hudbu takovou, která je degradována sentimentem a kýčovitostí. Autorka si zde trochu plete pojmy klišé a kýč, z tohoto důvodu je tato kapitola poněkud nepřehledná.

Závěrečná kapitola obsahuje porovnání myšlenek, tuto kapitolu autorka sama definuje jako analytickou. Zde se autorka pokouší o shrnutí předešlých rešerší a snaží se dojít k určitým závěrům. V části s názvem „Hra“ autorka popisuje kromě již zmíněných definic hry u Eggebrechta a Scrutona také problém hudebního času, což ale v textu není detailně rozpracováno. V podkapitolách „Posluchač“ a „Masovost“ autorka shrnuje definice těchto pojmů u uvedených autorů, nenajdeme zde žádné kritické zhodnocení nebo zasazení problematiky do kontextu. V podkapitole „Špatné aspekty hudby“ nalezneme souhrn myšlenek všech autorů a pokus o definici „špatné“ hudby.

Lze říct, že téma je zpracováno poněkud povrchně, chybí zde kritická reflexe jednotlivých autorů a také zde nenajdeme zařazení myšlenek těchto autorů do estetického, historického a kulturního kontextu. Na druhé straně by podrobnější zpracování tématu přesáhlo rozsah bakalářské práce. Z formálního hlediska lze bakalářskou práci K. Solfronkové považovat za přehledně strukturovanou a stylisticky propracovanou.

I přes uvedené poznámky **doporučuji** práci k obhajobě s hodnocením **dobře**.

7.9.2017

Mgr. Vladimír Soško